

שנדמה להם שהם עומדים להרים ידיים בינא משהו בהפתעה ויוציא אותם מהקושי.

בסך הכל, מבחינה כספית, אין להם מה לדאוג. השנה תעבור מבלי לגרום להם לפסידה, הם יצטרכו לעבוד קשה, אך יקבלו שכר למאמציהם. הכוכבים, שלא כל־כך מאירים להם מנים, לפחות לא פוגעים בכיס. אם חסר להם כרוג, יהיה הרבה יותר קל, בייחוד מחודש אוגוסט. אז יגיעו לידיהם כל מיני כס־פנים ממקורות שונים: מהמשפחה, כספי ירושה או כספים שהם תוצאה של עיסוקות מוצלחות. תהיה להם אפשרות להרוויח בהגרלות ובהשקעות הנושאות אופי ספקולטיבי, אלא שאסור להם להשקיע הרבה מדי. אם יצטרכו לזכות ולהרוויח - זה יקרה גם אם ישקיעו מעט.

מגורים

לעבור בדיקה או לטפל בנושאים מבטוח, זהו כל מה שקשור במגורים יכול להכניס אותם לקשיים. כדאי שיהיו זהירים בכל מה שהם עושים. הם משכירים דירה, הם עולים להפסיד מזה, במקום להרוויח. אם יעברו דירה זה יקשה עליהם מאוד. הם פשוט יצטרכו לקחת בחשבון עיכובים ובעיות, ואולי כדאי יותר לחכות לשנה הבאה. אם, בכל זאת, הם יעברו או יבנו השנה, כדאי שיעשו זאת בקיץ, אז הכוכבים יהיו יותר נדיבים כלפיהם.

בראות

לא צפויות מחלות ומצבים מדאיגים לגדיים עצמם, אבל הם יותר רגישים להצטננויות, לשפעת ולמחלות אחרות. השנה הם יהיו פחות מוגנים, והרבה יותר פעמים חולים. כדאי למצוא דרכים למנוע חשיפה למחלות, אם על ידי רפואה חליפית, או כל שיטה אחרת. בריאותם של קרובים והורים מבוגרים עלולה להדאיג ולגרום להם לשנות תוכניות ולהתמסר לטיפול במי שזקוק להם. הגדיים מאוד מסורים לקרובים שלהם, ואם יהיה צורך - הם יקחו זאת על עצמם.

מה שבינו לבניה

התחום הרומנטי, היחסים עם המין השני והיחסים בתוך המשפחה - כל אלה לא מקלים עליהם את השנה. אם הם נמצאים במיסגרת קיימת, בן הזוג מוציא מהם את השקט. הם אינם יכולים למצוא מרגוע בבית. הם מקבלים זאת ומשתדלים לעזור, אבל זה קשה. תופעה זו תחול בעיקר לקראת החודשים האחרונים של שנת '90.

הפנויים מבין הגדיים נמצאים בב־עיייה. הם כל כך בודדים, וזה כבר מעייף ונמאס להם. הם מתים לצאת מזה. מה הם הסיכויים?

יופיטר, שנמצא בבית השביעי שלהם במזל סרטן, יכול דווקא לעזור להם. רק ביוניוניולי הוא משתחרר מכל הכוכבים המפריעים לו ועוצרים בעדו מלהיטיב. אם כך, אז כבר בקיץ יש סיכוי למצוא בן־זוג, או לתקן מערכת־יחסים מעור־ערת ואף להגיע לנישואים - לא להחמיץ את ההזדמנות.

שלא יבואו בדרישות ולא ילחיצו את הקרובים להם, כי זה יכול להרחיק ולא לקרב. את הכל צריך לעשות בדרגים רכות ונעימות. הם צריכים ללמוד לקבל, להשלים, לא לתת הרגשה שחייבים להם, גם אם זה נכון. מה לעשות? בכל זאת רוצים לא לחיות לבד. בחודשים ינואר וחלק מפברואר ונוס יהיה בנסיגה, וזה יכול להביא לפירוק קשרים ולאי־יציבות בקשרים חדשים. צריך לקחת זאת בחשבון ולא לצפות ליותר מדי מהתקופה הזו.

שרה. והיא בן ארם על־אכיפק. חתמנו על שותפות, גם עם יהודה טלית. זה קטע שאני המצאתי. זה אמנם הימור, אבל האמנתי בזה מההתחלה, ויהודה טלית הלך איתי על זה."

● באחרונה זהה שיר אחר, ש־היית שורתך בהפקת, בבותרות מ־סוג אחר לגמרי. השיר, "חדגדיא" של חוזה אלברשטיין.

"אני לא אוהב שפוסלים שירים, זה יל־רותי. בצי־היה היו עושים את זה."

● אבל אתה לא מהמפגינים?

"אני לא סובל הרבה אנשים ביחד. אני מקבל קלאוסטרופוביה. שאחרים יפגינו. אני הפגנתי בפראג."

● אם לא הפגנת, מה עושה?

"מה שעושה זה כוח. אם יש בחירות חופשיות, אז אתה בוחר."

● אבל אתה לא נגד שירי־מחאה פוליטיים?

"יש לי בעייה עם זה. חייל הוא חייל, אין לו זכות דיבור. אם שמים חיילים במצב כזה, זה רע מאוד. כואב לי בשבילם. הם גם צעירים, ומה שהם צריכים לעבור שם זה נורא. כואב לי בשבילם, אני לא שופט אותם. אני הייתי חייל. אני אשתמש בתהליך רמוקי רטי."

● אתה לא מזדהה עם שירי־ה מחאה בארץ?

עד היום כואב לו שהיה צריך לערוק מהצבא הצ'כוסלובקי ולברוח למערב. עד היום הוא מתגעגע למחוזות־ילדותו. הוא חולם לחזור פעם לביקור. בינתיים מחכה לו שם גזר־דין של הרבה שנות מאסר בגלל העריקה והבריחה

עות סרגוסטי

"הם מחטיאים את הכתובת. כשתוקפים חיילים, שם נגמר הצחוק. אבל אלברשטיין גם שרה על עצמה בתוך יהודיה, בתור עם. זה לא תוקף חיילים. דילן כתב בומנו שירי־מחאה."

● אתה חושב שאין שירי־מחאה בארץ?
"לא בריוק."

● יש מקום לשירי־מחאה?

"יש מקום. אבל אני נוהר לבקר את ה־חיילים. אני לא חייל, אני מוסיקאי. אני לא חושב שאנשים פה נהיו זאב טורף, ואם כן - זה כואב לי. אני לא רוצה שיפסלו שירים. אני רוצה שייחזרו קצת במילים. ומי אני שאניד לאנשים איך להתנהג? אני בשוארביזנס. אני מוסיקאי. אני מנגן סכסופון וכותב מוסיקה."

"אני בעד שיעזרו לעולים. גם אני טעמתי את זה, אבל לא באתי בשום דרישות, נהניתי. מרגיז אותי שהעולים הרוסיים מקבלים ריזות לישראל, ובזוויה זורקים את זה לובל ומחכים שנים במחנות־מעבר כדי להגיע לנייר־ורק. מי צריך אותם? שלא יבואו! מי שלא רוצה להיגונה, שלא יבוא. זו עדיין מדינה שצריך לרצות לבוא אליה.

"לי אין שום סיבה אחרת להיות פה, חוץ מהרצון. חס פה, האנשים שחצנים, מתנהגים כאן בצורה איומה, המים לא טעימים, ה־טלוויזיה נגמרת בחצות, יקר פה, מסיבהכנסה על הפנים. מה נשאר? רק ציונות.

"אמא שלי נפטרה, אבא שלי מת בפראג, המישפחה של אשתי אמריקאית, אין לי סיבה להיות פה. ואני גם נורא לא אוהב את ה־מנטליות של הישראלים. כל הקוביות ש־בונים פה ככתים, זה משעמם. אז מה עושה אילו, לפחות, יכולתי להגיד שעושים פה מוסיקה פנטסטית. עושים מוסיקה לא־רעה, אבל זה עדיין לא ניר־ורק."

● איך אתה מוגדיר את עצמך? ישראלי? יהודי? ציכוי אמריקאי? אזרח העולם?

"יהודי, ולא בכחירה. לא היה לי שום קשר לזה. אבל אני מכיר בעובדה הזאת, לא מי־יודע־מה מבטוס מזה, אבל זה ככה."

לראות איפה נולדתי, ואני לא יכול. חבל. עכשיו אני מסתכל בטלוויזיה ורואה איך חותכים את הגדרות. כשהייתי נוסע לנגן ב־מערב, הרכבת היתה מאטה ונוסעת בזחילה לאורך הקילומטרים שלפני הגדרות של מסך־הברזל, כדי שלא לעשות ויברציות חזקות שיפגעו את שדות־המוקשים שם. עכשיו זה לא קיים. אני לא מבין את זה. עכשיו גם אף אחר לא יכרת. למה שיברחו, אם הכל פתוח?"

● בירתך אם אתה יכול עכשיו לנסוע לבקר?

"אני מחכה. אני צריך מילה אישית (מה) מחזאי וצללב) האוול שזה בסדר. אם הוא יז־מין אותי אישית, אני בא. אם רובצ'ק יגיד לי, אני בא. הוא גיבור שלי."

● באת בלי כלום?

"אם האוול יזמין אותי לבקר, או רובצ'ק יגיד לי לבוא - אני בא!"

"כלום. גם לא הלכתי למרכז־קליטה. אני אוהב לעשות הכל לבד. אין לי שום דרישות. מעצבן אותי שעולים חדשים באים ועושים פה שביתות. הרי עולה חדש לא משלם מיסים במשך שלוש שנים. עולה חדש יכול לקנות הכל בלי מיסים.